

Když se Winter usmíval, museli se usmívat i všichni kolem něj. I Temperance se usmála, když pokládala svou ruku do jeho. „Kam jdeme?“

„Pojďme se podívat na naše chovance,“ navrhl, vzal svíci a vedl ji ke schodům. „Už sis někdy všimla, jak andělsky vypadají, když spí?“

Temperance se tomu zasmála a už stoupali po schodech do prvního patra. Byla tam úzká chodba se třemi dveřmi. Nahlédli do prvních a Winter zvedl svíci nahoru. Kolem stěn pokoje stálo šest malých postelí. V nich spali po dvou či po třech nejmladší sirotci. Na normální posteli u dveří ležela Nell a už spala.

Winter přešel k postýlce nejbližší Nell. Ležela tam dvě miminka. Prvním byl zrzavý chlapec s růžovými tvářičkami. Ve spánku si cucal pěstičku. Druhé miminko bylo poloviční, mělo bledé tvářičky a zapadlé oči, dokonce i ve spánku. Na temeni mu vyrážely jemné černé vlásky.

„Tohle miminko jste zachránily dnes v noci?“ zeptal se tiše Winter.

Temperance přikývla. Vedle prospívajícího chlapečka vypadala holčička ještě křehčeji.

Ale Winter se jenom lehounce dotkl prstem její ručičky. „Jak by se ti pro ni líbilo jméno Mary Hopeová?“

Temperance polkla, aby si uvolnila stažené hrdlo. „To je velice příhodné.“

Winter přikývl a po pohlazení malého miminka vyšel z pokoje. Další dveře vedly do chlapecké ložnice. Na čtyřech postelích leželo třináct chlapců do devíti let – v devíti od nich odcházeli do učení. Kluci leželi s rozhozenými končetinami a s tvářemi růžovýmí spánkem. Winter se usmál a přetáhl přikrývku přes tři chlapce ležící nejbližší u dveří. Zastrčil také jednu nohu, která vyklouzla z postele.

Temperance si vzdychla. „Člověk by nikdy nevěřil, že hodinu před obědem tráví tím, že honí krysy v uličce.“

„Hmm,“ odvětil Winter a tiše zavřel za sebou dveře. „Malí chlapi tak rychle vyrostou v dospělé muže.“

„To máš pravdu.“ Temperance otevřela poslední dveře – vedoucí do dívčí ložnice – a z jednoho polštáře se okamžitě zvedla malá hlava.

„Přinesla jste ji?“ zašeptala chraptivě Mary Whitsunová.

Byla nejstarší z dívek v sirotčinci. Pojmenovali ji podle svátku Whitsun čili svatodušní neděle, kdy ji před devíti lety jako tříletou přinesli do sirotčince. Přestože byla Mary Whitsunová tak mladá, Temperance ji občas nechávala hlídat ostatní děti – jak to udělala i dnes večer.

„Ano, Mary,“ zašeptala v odpověď. „Přinesly jsme s Nell miminko bezpečně sem k nám.“

„To jsem ráda.“ Mary Whitsunová široce zívla.

„Dobře jsi hlídala ostatní,“ zašeptala Temperance. „Teď spi. Brzy už bude nový den.“

Mary Whitsunová ospale přikývla a zavřela oči.

Winter vzal zbytek svíčky z malého stolku u dveří a vyšel z dívčí ložnice. „I já se zařídím podle tvé moudré rady, sestro, a popřeju ti dobrou noc.“

Zapálil svíčku od své vlastní a podal ji Temperance.

„Dobře se vyspi,“ popřála mu. „Já si dám před spaním ještě šálek čaje.“

„Nebud' vzhůru moc dlouho,“ nabádal ji Winter. Dotkl se prstem její tváře – stejně jako to udělal miminku – a vydal se po schodech nahoru.

Temperance ho sledovala a mračila se, když viděla, jak pomalu se pohybuje. Bylo už po půlnoci a on vstával před pátou, aby si mohl něco přečíst, napsat dopisy potenciálním patronům a připravit se na školu. U sni-